

PARAULES DE BENVINGUDA
del sr. Antoni Meneu i Gaya, regidor de Cultura,
Publicacions i Normalització Lingüística de l'ajuntament
de Betxí als assistents a la VI Jornada sobre el valencià

Sr. Alcalde de l'Il·lustríssim Ajuntament de Betxí, Alfred Remolar. Membres organitzadors de les VI Jornades sobre el Valencià. Senyors. membres de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua Josep Palomero, Àngel Calpe i Lluís Meseguer. Ponents i assistents. Amics i amigues.

Benvinguts tots i totes al poble de Betxí amb motiu de la celebració de les vostres Jornades anuals.

Com a regidor de Cultura, Publicacions i Normalització Lingüística és un plaer dedicar-vos unes paraules de benvinguda a la nostra població. I el motiu no podia ser més oportú. Una de les obligacions dels polítics, un deure inexcusable amb la nostra societat és ser fidels a la llengua pròpia i històrica del nostre poble, el valencià. I vull dir-vos que Betxí és un poble que estima la seua llengua. I vol fer-la i actualment la fa llengua preferent de comunicació entre la seua ciutadania, perquè tenim voluntat que siga així. Estem fent del valencià un referent actiu polític i el tenim molt present en la nostra activitat quotidiana. I ho fem convençuts que un dels elements més cohesionadors –si no el que més– de la nostra condició de valencians és utilitzar la nostra llengua i fer-la un vehicle de comunicació actual, eficaç i modern.

De Betxí van eixir erudits i historiadors de diferents llengües que ens van obrir el camí. Van ser l'insigne hebraïsta i arabista Pasqual Meneu i Meneu, que arribà a ser catedràtic d'àrab a la Universitat de Salamanca i de Granada a principis del segle XX i que sempre va tindre ben present la llengua materna i l'estima pel poble, a més de salvar el Palau d'una ruïna segura. També per les mateixes dates una altre erudit betxinenc, Manuel Ferrandis Irles, va destacar com a arxiver, com a estudiós de la llengua àrab, va publicar nombroses cartes pobles de les nostres comarques i va arribar a ser el 1902 vocal i president de Lo Rat Penat, en una època en què la «Societat aimadora de les lletres valencianes» era un bon referent i es dedicava de veritat a promocionar els estudis sobre la nostra llengua i cultura. També cal esmentar el betxinenc per part de mare, el sr. Àngel Sánchez Gozalbo, erudit que presidí la Societat Castellonenca de Cultura i signant de les Normes de Castelló.

En l'època actual també tenim professors i filòlegs betxinencs que han eixamplat els nostres coneixements lingüístics en diferents aspectes com la dialectologia, els canvis lingüístics generacionals, els reculls lexicogràfics de diferents activitats, els estudis toponímics i de malnoms, els estudis històrics i lingüístics de la Carta Pobla de 1611, etc. I també en són uns quants els qui diàriament imparteixen la seua activitat docent com a professors de valencià i en valencià. A tots ells i elles vull mostrar el meu agraïment. La seua tasca, que és la vostra, és digna d'elogi en un país que en compte de mimar i lloar els seus professionals de l'ensenyament, moltes vegades es dedica a criticar-los, menysprear-los i ignorar-los.

Betxí us acull de bon grat, com va saber acollir a aquells valencianistes que en la passada dècada dels anys 20 pujaren a la Muntanyeta de Sant Antoni per forjar un nou ideal valencianista i dels quals us parlarà avui mateix el professor Vicent Franch. També en els seus debats i conclusions parlaren de temes de llengua i de com eixamplar-la i dignificar-la. A Betxí abans de la mort de Franco hi havia un «Grup de valencià de Betxí» que feia activitats en pro del valencià. També va ser un dels primers pobles que va oficialitzar el seu nom (crec que només ens va guanyar Vinaròs en les comarques de Castelló). Un dels primers a introduir

el valencià al seu Institut i a les seues escoles, on en l'actualitat tot l'alumnat de l'escola pública es matricula en les dues línies en valencià que existeixen. Així mateix la majoria de les activitats tant orals com escrites de les seues entitats cívi-ques –la llista seria molt llarga– són en la nostra llengua pròpia. La societat civil s'ha implicat, i molt, en la llengua. Un altre exemple és el Vila de Bexí d'assaig, que inclou també la llengua entre els seus objectes d'estudi.

Pensem –de veritat– que som un bon exemple a seguir, tot i que encara faltem àmbits on arribar.

Tot, però, no és positiu. Probablement encara no fem prou. En una societat tan globalitzada com l'actual l'esforç local és important, però cal més, molt més. Els polítics que ens manen han de deixar de parlar de definicions lingüístiques i de noms de llengua, que per això ja estan els experts i els Congressos Filològics i Universitats. Prou ja d'excuses i d'embolicar la troca. El que cal –i això sí que és tasca del poder polític– és una autèntica Normalització Lingüística i que arribe a tota la nostra societat. Calen uns mitjans de comunicació potents en valencià (televisió, ràdio, premsa escrita, món del cinema, Internet). Cal un autèntic ensenyament que faça del valencià la llengua prioritària sense oblidar el plurilingüisme tant en castellà com en anglés i altres llengües. Cal que el món del lleure tinga el seu vessant valencià (esport, cançó, activisme juvenil) i en valencià. Cal que el món de l'activitat econòmica s'expresses també en valencià i faça de la llengua el seu instrument de comunicació. En una paraula: cal creure en les possibilitats del valencià com a llengua de futur. Cal recobrar la confiança en el nostre idioma.

Si volem que el valencià siga una llengua de futur hem de fer possible que ens impliquem de veres en això. I cal, no cal dir-ho, que els polítics donem exemple i siguen els primers.

I estic convençut que vosaltres, hui 26 d'octubre, sabreu donar exemple i obrir camins amb les vostres reflexions sobre Pedagogia /Llengua i Literatura), Ús social i Normativa del Valencià.

El poble de Bexí us desitja una bona estada. Moltes gràcies.

